

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/613/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708898773
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1708898773.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: Obec Kaplna, Kaplna č. 39, zastúpený: JUDr. Barbora Jasenovcová, advokátka, Hrubý Šúr č. 247, proti odporcom: 1./ Š.E. P., G.. XX.XX.XXXX, 2/ I. P., G.. XX.XX.XXXX, U. K. C. Č.. XXX, obaja zastúpení: JUDr. Ján Benčura, advokát, Záhradnícka č. 41, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 4C/507/2008-199 zo dňa 27.februára 2013, v pomere hlasov 3 : 0

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeňuje tak, že určuje, že navrhovateľ je vlastníkom nehnuteľností v k.ú. C. a to: pozemku registra C KN parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 1825 m², pozemku registra C KN parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 567 m², pozemku registra C KN parc. č. XX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 194 m², vedené na Správe katastra Senec na LV č. XXX a pozemku registra C KN parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 928 m², vedenom na Správe katastra Senec na LV č. XXX, ktoré boli pôvodne vedené na LV č. XX parc. č. XX o celkovej výmere 3.514 m².

Odporcovia 1./, 2./ sú povinní zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 215,68€ na účet JUDr. Barbory Jasenovcovej, advokátky v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporcom 1./,2./ určenia vlastníckeho práva vo výroku uvedených nehnuteľností a zároveň rozhodol, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporcom 1./, 2./ spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 953,03 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo svojom rozhodnutí poukázal, že navrhovateľ má v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva, lebo za situácie, za ktorej sú ako vlastníci v evidencii nehnuteľností evidovaní odporcovia, pričom tvrdené vlastnícke právo svedčí navrhovateľovi, bez určenia jeho vlastníckeho práva určujúcim rozsudkom by bolo postavenie navrhovateľa v právnej neistote, ktoré nemožno iným spôsobom zabezpečiť. Ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 12.04.1976 uzavreli M. P. ako predávajúca a Československý štát v zastúpení MNV v K. kúpno predajnú zmluvu, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť v katastrálnom území K., zapísaná vo vložke č. XX, parcela č. XX o výmere 3514 m². Kúpna cena bola určená na 22.180,- Kčs. Finančný odbor ONV Bratislava - vidiek dňa 22.06.1976 zmluvu schválil. Geometrickým plánom č. XXX-XX/XX bola parcela č. XX o výmere 3514 m² rozdelená na parcely č. XX/X o výmere 928 m², č. XX/X o výmere 2019 m² a č. XX/X o výmere 567 m².

Po právnej stránke svoje rozhodnutia odôvodnil ustanoveniami § 1, § 3 ods. 1, § 3 ods. 3 písm. h/ zákona č. 518/1990 Zb. o prechode a zakladateľskej alebo zriaďovateľskej funkcie národných výborov na obce, ústredné orgány štátnej správy a orgány miestnej štátnej správy, ustanoveniami §1 ods. 1,2, § 2b ods.

1 písm. a) , ods. 2, § 2d ods. 1,3 zákona č. 138/1990 Zb. o majetku obcí v znení zákona č. 447/2001 Z. z.. Poukázal nato, že navrhovateľ založil svoju argumentáciu preukazujúcu aktívnu legitímáciu v spore o kladné určenie vlastníckeho práva, že je vlastníkom v návrhu uvedených nehnuteľností - pozemkov na základe prechodu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam na základe zákona č. 138/1990 Zb. a to konkrétne na ustanoveniach § 2b a 2d zákona. V tej súvislosti dôvodil, že na neho v zmysle zákona č. 518/1990 Zb. prešla zriaďovateľská funkcia k zariadeniu materskej škôlky, ktorá má byť postavená na vyššie uvedených pozemkoch. K tomu prvostupňový súd uviedol, že aby mohol tvrdenú argumentáciu vyhodnotiť v rámci dokazovania bolo potrebné, aby navrhovateľ nielen tvrdil uvedené skutočnosti, ale ich aj dôkazmi preukazoval. Navrhovateľ v celom konaní súdu žiadnym spôsobom nepreukazoval prechod zriaďovateľskej funkcie zo štátu na obec vo vzťahu k školskému zariadeniu postavenom na predmetných pozemkoch. Nielen to, ale navrhovateľ v konečnom dôsledku ani s poukazom na § 2b a § 2d zákona č. 138/1991 Zb. nepreukazoval ani prechod zriaďovateľskej funkcie k tam uvedeným právnickým osobám podľa zákona č. 542/1990 Zb. K preukázaniu týchto skutočností nepostačovalo predložiť Protokol o odovzdaní majetku v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. z 12.04.2002, v ktorej bolo konštatovaný prechod stavby materskej škôlky zakreslenej na parcele č. 13/4, keď delimitačný protokol sám neosvedčuje vznik vlastníckeho práva k tam uvedeným nehnuteľnostiam, pretože vlastnícke právo podľa zákona č. 138/1991 Zb. sa neprevádzalo, ale zo zákona jeho účinnosťou prechádzalo. Nebolo možné sa stotožniť s tvrdením, že automaticky školské zariadenia a predškolské zariadenia prechádzali na obec. Na margo uvedeného zákona č. 518/1990 Zb. je potrebné uviesť, že všetky školy a školské zariadenia prešli na príslušný orgán miestnej štátnej správy a nie na obec. K osvedčeniu prechodu vlastníckeho práva štátu na obec podľa zákona č. 138/1991 Zb. nepostačuje len stručne odkázať na zákon, pretože tento neupravuje prechod vlastníctva všeobecne, ale v konkrétnych podmienkach upravuje, za ktorých podmienok vlastníctvo zo štátu prechádza, ale aj dôvody, pri ktorých k tomuto prechodu nedochádza. Nebolo preto potom možné vôbec vyhodnotiť, či v zmysle § 2d zákona č. 138/1991 Zb., do vlastníctva obcí prešli z majetku Slovenskej republiky pozemky pod stavbami vo vlastníctve obce, ktoré prešli do vlastníctva obce podľa § 2 až 2c, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Navrhovateľ vôbec nepreukazoval, či parcely č. 13/1, 2, 3, 4 sa nachádzali pod stavbou materskej škôlky, alebo tvorili jej príľahlú plochu, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Bez preukázania týchto skutočností nebolo možné návrhu vyhovieť, pretože navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno v konaní.

Prvostupňový súd vychádzal z toho, že sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, ktorá spočíva v tom, že tvrdenia skutočností a navrhovanie dôkazov tieto skutočnosti preukazujúce je výlučne vecou účastníkov konania. Právna úprava civilného procesu vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov je v rukách výlučne na účastníkoch konania a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdení. Účastník, ktorý nepreukáže ním tvrdené skutočnosti nesie nepriaznivé následky v podobe rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky nesie aj ten účastník, ktorý síce dôkazy navrhol, avšak ich vyhodnotením nebola preukázaná pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Nakoľko mal prvostupňový súd za to, že navrhovateľ nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu k určaniu vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, súd sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nezaoberal jednotlivými právnymi aspektmi účinnosti prevodov vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešným odporcom priznal náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. za úkony právnej služby príprava a prevzatie zastúpenia (á 53,49 €), režijný paušál v sume 6,95 €; vyjadrenie k návrhu (á 53,49 €), režijný paušál v sume 6,95 €; účasť na pojednávaní 15.10.2009, bez prejednaní veci (á 13,37 €), režijný paušál v sume 6,95 €; účasť na pojednávaní 09.02.2010 (á 55,49 €), režijný paušál v sume 7,21 €; účasť na pojednávaní 21.09.2012, bez prejednaní veci (á 14,67 €), režijný paušál v sume 7,63 €; vyjadrenie z 24.09.2012 (á 58,69 €), režijný paušál v sume 7,63 €; účasť na pojednávaní 18.01.2013 (á 60,07 €), režijný paušál v sume 7,81 €; záverečné vyjadrenie (á 60,07 €), režijný paušál v sume 7,81 €; účasť na pojednávaní 27.02.2013 (á 60,07 €), režijný paušál v sume 7,81 €. Náhrada za stratu času za deň 24.09.2009, 15.10.2009 (polhodina á 11,59 €), 09.02.2010 (á 12,02 €), 21.09.2012 (á 12,71 €), 18.01.2013, 27.02.2013 (á 13,01 €) v sume 219,79 €. Náhradu cestovných nákladov za použitie motorového vozidla súd priznal v celej výške uplatnenej v písomnom vyčíslení trov konania v sume 81,12 €. Celkovo predstavujú trovy právneho zastúpenia a hotových výdavkov sumu 953,03 € (vrátene DPH), ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť advokátovi odporcov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal odporcov 1./2./ k náhrade trov konania. Uviedol, že jeho návrh je dôvodný, keďže zmluva uzavretá medzi účastníkmi, ktorej predmetom bol prevod sporných nehnuteľností na Československý štát, bola uzavretá v súlade s právnymi predpismi platnými v čase jej uzavretia. Zmluva bola uzavretá momentom, keď sa účastníci dohodli na jej obsahu, čo deklarovali podpisom tejto zmluvy. V čase účinnosti zmluvy sa žiadne ďalšie rozhodnutie ani súhlas nevyžadovali, pretože nehnuteľnosť sa prevádzala do štátneho socialistického vlastníctva. Táto skutočnosť vyplýva aj zo smernice Ministerstva spravodlivosti a Ministerstva poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva z 19.05.1964 č. 297/64 - MS - OK a č. 61, 516/64 - MZ - práv. o postupe pri registrácii zmlúv na štátnych notárstvach a pri udeľovaní súhlasu k prevodom a nájmom niektorých druhov nehnuteľností okresnými národnými výbormi, podľa ktorej registrácii ani súhlasu okresného národného výboru nepodliehajú zmluvy o prevode nehnuteľností do socialistického spoločenského vlastníctva, bez ohľadu na druh nehnuteľnosti a povahu osobného alebo súkromného vlastníckeho vzťahu prevodcu k prevádzanej nehnuteľnosti. Nadobudnutie nehnuteľností do socialistického vlastníctva nepodliehalo registrácii a nebolo potrebné kontrolovať ďalšie formálne predpoklady, resp. proces nadobudnutia vlastníctva bol v tomto smere jednoduchší, čomu svedčí aj stanovisko CPJ 130/87 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 43/88. Navrhovateľ poukázal na obdobný prípad, ktorý riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v Rozsudku č.k. 2 Sžo 151/2007, v ktorom potvrdzuje, že nehnuteľnosti, ktoré prešli na čl. štát na základe kúpnej zmluvy, kúpna zmluva nepodlieha registrácii štátnym notárstvom, a stala sa právoplatnou dňom schválenia Finančným odborom ONV. Rovnako v obdobnom prípade, ktorý bol prejednávaný na Okresnom súde Pezinok pod číslom 4C 526/2008-203 /predmetom bola len iná parcela/ Krajský súd v Bratislave svojím uznesením vydaným pod číslom 2Co 119/2009-245, 2Co/120/2009 zaujal rovnaký právny názor.

K nedostatku aktívnej legitímácie navrhovateľ uviedol, že právoplatne prevzal majetok od štátu, aktívne vykonáva kompetenciu, ktorá je originálnou kompetenciou, ktorá bola prenesená zo štátu na obce pokiaľ ide o predškolské zariadenia jednak zákonom č. 138/1991 Zb. a jeho doplnkov ako i na základe metodického pokynu MŠ SR CP 179/2002-41, keď samotný na základe zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode kompetencií ani obec je nepochybné, že kompetencie vo vzťahu k štátu nemohli prejsť na iný právny subjekt ani iný orgán miestnej štátnej správy ako Obec Kaplna. Konkrétny zápis o prechode vlastníctva aj k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu však nemohol byť vykonaný na príslušnom stredisku geodézie, pretože v tom čase síce už bol platný zákon o katastri nehnuteľnosti, avšak napriek tomu že Obec žiadala kataster o zápis katastrálny úrad pochybil jednak v tom, že v zmysle platného zákona nevydal rozhodnutie či už záporné alebo kladné a taktiež, že nezapísal do listu vlastníctva poznámku o duplicitnom vlastníctve. Podľa zákona mal vydať rozhodnutie o odmietnutí zápisu, avšak skutkový stav bol taký, že navrhovateľa odkázal na riešenie duplicitného vlastníctva súdnou cestou.

Navrhovateľ mal zato, že preukazovať, že kompetencie prešli na obec nebolo potrebné, nakoľko toto riešil zákon o organizácii miestnej štátnej správy a teda okrem iných aj zákon č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obec. Prvostupňový súd vo svojom rozsudku zaujal právny postoj, že nepreukazoval prechod zriaďovateľskej funkcie zo štátu na obec a poukázal na skutočnosť, že školské zariadenia neprechádzali na obec ale na príslušný orgán štátnej správy. Je pravdou, že tieto školské zariadenia podľa zák. č. 518/1990 Zb. síce prešli zo štátu na štát, v rámci reorganizácie miestnej štátnej správy t.j. v danom prípade na Školskú správu Bratislava VIII. a následne na Okresný úrad. Vydaním zákona č. 416/2001 o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce podľa §-u 2 výkon štátnej správy v školstve obec v rozsahu prenesenej pôsobnosti z orgánov štátnej správy podľa tohto zákona, ktorú doteraz vykonával Okresný úrad bolo znova všetko odovzdané obciam. Do vlastníctva obcí prechádzal majetok SR v správe škôl a školských zariadení, ku ktorým prešla zriaďovateľská funkcia na obec. V prípade navrhovateľa došlo aj k odmietnutiu podpísania protokolu o prevzatí, nakoľko štát neodovzdal pozemok pod stavbou tak, ako ho prijímal. Toto vlastne bolo dôvodom aj na podanie žaloby. Z dôvodu, že súd nesprávne vyhodnotil jeho aktívnu legitímáciu navrhovateľa došlo k zamietnutiu návrhu a prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal otázkou nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti a nesprávne vyhodnotil aj prechod kompetencií, na základe ktorého sa do vlastníctva obcí mal previesť všetok majetok, ktorý štát nadobudol v nadväznosti na citované zákony. Prvostupňový súd taktiež vytýkal, že on nepreukázal, že parc. č. XX/X, XX/X, XX/X vedené na LV č. XXX ako aj parc. č. XX/X - vedená na LV č. XXX sa nachádzali pod stavbou materskej školy alebo jej tvorili príslušnú plochu. Táto skutočnosť však vyplýva z LV č. XXX, a z LV č. XXX ako aj z Geometrického plánu, ktorý bol súdu predložený. V tejto veci už bolo vydané predbežné opatrenie, zákaz nakladania s nehnuteľnosťami p.č. XX/X, XX/X, XX/X podľa vykonateľného predbežného opatrenia č.k. 14C 121/02 pre P. Š. /..XX.XXXX/ Z-1383/06, ktoré viazne na LV č. XXX a predbežné opatrenie, zákaz

nakladania s nehnuteľnosťami p.č. XX/X podľa vykonateľného predbežného opatrenia č.k. 14C 121/02 pre P. Š. /XX.XX.XXXX/ a I. P.M. /..X.XXXX/ J.-XXXX/XX, C. Z. na L. Č.. XXX.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadrili odporcovia 1./,2./, ktorí žiadali napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Odporcovia mali zato, že , nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. území obec K.I., P.. C., zapísaná vo vložke XX ako parc. č. XX o výmere 3.514 m², nikdy neprešli do vlastníctva československého štátu, keď je nesporné, že vlastníctvo štátu nebolo nikdy vyznačené v pozemkovoknižnej vložke, na liste vlastníctva ani registrované na štátnom notárstve. Odporca 1./ si uplatnil reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti v zmysle zák. č. 503/2003 Z.z. dňa 22.12.2004, ktorá mal prejsť na štát na základe kúpnej zmluvy, uzatvorenej v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok (§ 3 ods. 1 písm. j/zákona). Obvodný pozemkový úrad v Senci, rozhodnutím č.k. 198-752/2006-Lu zo dňa 07.02.2006 rozhodol tak, že odporca 1./ nespĺňa podmienky uvedené v § 2 ods. 1 zákona na navrátenie alebo priznanie práva na náhradu za pozemok v PK vl. č. XX ako parc. č. XX, záhrada o výmere 3514 m² v k. ú. C., nakoľko nehnuteľnosť neprešla na štát (nehnuteľnosť je stále zapísaná na LV č. XXX, Q. XXX pre žiadateľa Š. P.Š. v nezmenenej výmere). Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2006. Vzhľadom na uvedené zastali názor, že súd musí vychádzať v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. z právoplatného rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Senci, ktorý uviedol, že sporná nehnuteľnosť neprešla na štát.

Ďalej uviedli, že navrhovateľ nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu v spore, keď nepreukázal právny dôvod, na základe ktorého malo vlastníctvo štátu prejsť na obec. V zmysle § 14 ods. 4 zákona o majetku obcí č. 138/1991 Zb. bola obec povinná podať návrh na zápis vlastníctva v lehote 12 mesiacov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., resp. ak sa nadobudnutia majetku viaže na ďalšie podmienky, boli povinné podať návrh do 12 mesiacov od prevzatia majetku. V zmysle § 11 ods. 1 zákona čl. 109/1964 Zb. (hospodársky zákonník), „ak sa do socialistického spoločenského vlastníctva nadobúda vec zmluvou, prechádza vlastnícke právo, ak nie je ustanovené alebo dohodnuté inak, prevzatím veci“. Kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 12.04.1976 nebol dohodnutý prechod vlastníctva, takže štát mohol nadobudnúť vlastníctvo jedine prevzatím. Trvali na tom, že štát nikdy neprevzal celú nehnuteľnosť. Po odpredaji sporného celého pozemku, právni predchodcovia, ako aj my oni i naďalej užívali časť nehnuteľnosti (parc. č. XX/X Q. O. Č.. XX/X), keď sa postavil pevný plot, ktorý ohradil postavenú budovu škôlky, vybudoval sa vstup do škôlky. Nikdy nebol odňatý celý pozemok, ale zostal v držbe ich právneho predchodcu, resp. ich, nikdy nedošlo k zmene zápisu vlastníctva v evidencii nehnuteľností v prospech štátu, alebo inej právnickej osoby. Navrhovateľ, alebo jeho právny predchodca štát nikdy neužíval celú „odpredanú“ nehnuteľnosť.

Záverom uviedli, že kúpna zmluva zo dňa 12.04.1976, je absolútne neplatná, keďže odporuje § 29 vyhlášky Ministerstva financií č. 156/1975 Zb. o správe národného majetku účinnnej od 1.1.1976, , nakoľko výkup výmery pozemku odporoval zákonu tým, že presahoval požiadavky štátu. Navrhovateľ nepreukázal, že štát na výstavbu materskej škôlky s.č. XXX mal vydané právoplatné stavebné povolenie a štát na ich pozemku postavil „čiernu stavbu“. Kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 12.04.1976 považujú za absolútne neplatnú aj v zmysle ustanovení § 37 Občianskeho zákonníka. Predmetom predaja podľa kúpnej zmluvy zo dňa 12.04.1976, bola „nehnuteľnosť nachádzajúca sa v kat. území obce K., zapísaná vo vložke číslo XX parcela č. XX (stav. pozemok) vo výmere 3.514 m² z čoho sa vykupuje 3.514 m², vedenú v pozemkovej knižke na horeuvedenú vlastníčku“ (t. j. P. M., P. I.N.). Kúpnej zmluve vytýkali a) chybu v označení katastrálneho územia, b) chybu, kde sú nehnuteľnosti evidované, c) chybu v označení druhu pozemku. Sporný pozemok sa nachádza v inom katastrálnom území - nie v katastrálnom území K., ale katastrálnom území C., Katastrálne územie K. má na PKV č. XX evidované pozemky parc. č. XXX, parc. č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX Q. XXX; Katastrálne územie K. má na PKV č. XX evidované pozemky parc. č. XXXX/X o výmere 24731 m² a nehnuteľnosť nebola vedená ako stavebný pozemok, ale ako roľa.

Krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa preskúmal, prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O.s.p., zopakoval a doplnil dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 a 4 O.s.p. oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 12.04.1976, výpisom z LV č. XXX a č.XXX, kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 09.01.1995, geometrickým plánom č. XXX-XX/XX, osvedčením o dedičstve sp. zn. 2D/846/2000, protokolom o odovzdaní majetku z 12.04.2002, Rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Senci zo dňa 7.2.2006, Č.j. 198-752/2006-Lu, odpisom Snímky z pozemkovej mapy zo dňa 20.8.1975, rozsudkom Okresného súdu Pezinok č.k. 4 C 526/2008-291, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 Co 32/2014-316 a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť.

Predmetom konania v danej veci návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v k.ú. C. a to: pozemku registra C KN parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 1825 m², pozemku registra C KN parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 567 m², pozemku registra C KN parc. č. XX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 194 m², vedené na Správe katastra Senec na LV č. XXX a pozemku registra C KN parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 928 m², vedenom na Správe katastra Senec na LV č. XXX.

Vzhľadom na určovací návrh navrhovateľa, prvostupňový súd správne skúmal naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. na takomto určení a dospel k správne právnemu záveru, že navrhovateľ v konaní preukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keď v tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd ale podľa názoru odvolacieho súdu dospel k nesprávne právnemu záveru, že navrhovateľ nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu k určení vlastníckeho práva.

Po zopakovaní dokazovania, odvolací súd zistil nehnuteľnosti v katastrálnom území C., ku ktorým sa navrhovateľ domáha určenia vlastníckeho práva a to parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 1825 m², parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 567 m², parc. č. XX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 194 m², vedené na Správe katastra Senec na LV č. XXX a parc. č. XX/X - orná pôda vo výmere 928 m², vedená na Správe katastra Senec na LV č. XXX boli pôvodne vedené vložke č. XX ako parc. č. XX o celkovej výmere 3.514 m². Predmetnú nehnuteľnosť ešte pôvodne vedenú vo vložke č. XX ako parc.č. Č.. XX o výmere 3514 m² nadobudol a Československý štát v zastúpení M. Z. K.I. ako kupujúci od M. P. ako predávajúcej na základe Kúpno predajnej zmluvy zo dňa 12.04.1976, za kúpnu cenu 22.180,- Kčs, keď Finančný odbor ONV Bratislava - vidiek dňa 22.06.1976 zmluvu schválil. V súčasnosti vedené parcely č. XX/X, XX/X, XX/X sú príslušné parcely k parcele č. XX/X, na ktorej sa nachádza Materská škôlka, ktorá je ako to vyplýva z LV č. XXX ako stavba vo vlastníctve navrhovateľa.

V preskúmvanej veci navrhovateľ vyvodzoval svoje vlastnícke právo k označeným nehnuteľnostiam zo zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Odvolací súd preto rovnako ako prvostupňový súd skúmal existenciu podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva navrhovateľom podľa tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o majetku obcí do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem huteľností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú.

Podľa § 3 písm. d) zákona o majetku obcí vlastníctvom obce sa nestáva majetok škôl, školských a iných zariadení v štátnom vlastníctve, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom a ku ktorým neprešla zriaďovateľská funkcia podľa osobitného predpisu na obec, s výnimkou nehnuteľností patriacich predškolským zariadeniam, základným školám a školským budovám, ktoré sa nevyužívajú na vyučovanie (vyučovací proces) alebo činnosť s týmto procesom súvisiacu,

Podľa § 2b ods. 1 písm. b) zákona o majetku obcí do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci v správe zriaďovateľov škôl a školských zariadení bez právnej subjektivity v užívaní týchto škôl alebo zariadení, ku ktorým prechádza zriaďovateľská funkcia na obec podľa osobitného zákona.

Týmto osobitným zákonom je zákon č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, v zmysle ktorého štátnu správu na úseku škôl a školských zariadení podľa tohto zákona vykonávajú obec v rozsahu prenesenej pôsobnosti z orgánov štátnej správy podľa tohto zákona, ktorú doteraz vykonával okresný úrad / § 2 ods. 1 písm.b) /.

Podľa § 2d ods. 1 zákona o majetku obcí do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky pozemky pod stavbami vo vlastníctve obce, ktoré prešli do vlastníctva obce podľa § 2 až 2c, vrátane príslušnej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou.

Podľa § 14b ods. 3 veta prvá zákona o majetku obcí veci uvedené v § 2b ods. 1 prechádzajú do vlastníctva obcí dňom nadobudnutia účinnosti osobitného zákona, ktorým prechádza zriaďovateľská funkcia na obec; tento deň je dňom prechodu majetku Slovenskej republiky na obec.

Citované ustanovenia zákona o majetku obcí prvostupňový súd v predmetnej veci nesprávne interpretoval a nesprávne ich aplikoval na zistený skutkový stav. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona o majetku obcí dospel k záveru, že navrhovateľ v dôsledku zmeny právnej úpravy novelou zákona o majetku obcí vykonanou zákonom č. 447/2001 Z.z. a účinnou od 1.1.2002 nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ku ktorým sa domáhal jeho určenia a teda je v konaní aktívne legitímovaný. V zmysle citovaného ustanovenia § 3 písm. d) zákona o majetku obcí ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. k 1.5.1991, majetok škôl, školských a iných zariadení v štátnom vlastníctve, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom a ku ktorým neprešla zriaďovateľská funkcia podľa osobitného predpisu na obec, v zásade zostal vo vlastníctve štátu, s výnimkou nehnuteľností patriacich predškolským zariadeniam, základným školám a školským

budovám, ktoré neboli využívané na vyučovanie. Pretože zriaďovateľská funkcia k Materskej škôlke prešla na navrhovateľa účinnosťou zákona č. 416/2001 Z.z. v zmysle § 2 písm. g), t.j. dňom 1.1.2002, treba v zmysle citovaného ustanovenia § 14b ods. 3 veta prvá zákona o majetku obcí tento deň považovať za deň nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľa k označených nehnuteľnostiam.

Odvolačný súd s poukazom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 220 O.s.p. zmenil návrhu navrhovateľa na určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Odporcovia 1./2./ v rámci konania na súde prvého stupňa ako aj v rámci odvolacieho konania namietali, že vlastnícke právo k parcele č. XX o výmere 3514 m² nikdy neprešlo na Československý štát, pretože Kúpnopredajná zmluva z 12.04.1976 nebola nikdy registrovaná, pričom § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 29 ods. 1 vyhlášky federálneho ministerstva financií o správe majetku štátu registráciu vyžadoval. Štát realizoval výkup pozemkov pre výstavbu škôlky a celkovo vykúpil spolu 8330 m², čo bolo v rozpore s § 7 ods. 2 písm. c/ zákona č. 53/1966 Zb. a preto je zmluva pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. Namietali neplatnosť kúpnopredajnej zmluvy z 12.04.1976 aj z dôvodov podľa § 37 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluva trpela nedostatkami v chybné označenom katastrálnom území (správne malo byť uvedené v katastrálnom území C. Q. G. K.), v chybe evidencie nehnuteľností (nesprávne uvedená PK vložka č. XX) a v chybe označenia druhu pozemku. Poukázali tiež nato, že odporca 1/ si uplatnil nárok na vrátenie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z., Obvodný pozemkový úrad v Senci rozhodnutím konštatoval, že nespĺňal podmienky pre vydanie majetku, nakoľko nehnuteľnosť nikdy neprešla na štát a súd je povinný v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. z tohto právoplatného rozhodnutia vychádzať.

Odvolačný súd nezistil, žiadne dôvody, pre ktoré by mala byť vyššie citovaná Kúpnopredajná zmluva z 12.04.1976 neplatná. Pokým odporcovia odvodzovali neplatnosť tejto zmluvy v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že vlastnícke právo k parcele č. XX o výmere 3514 m² nikdy neprešlo na Československý štát, pretože Kúpnopredajná zmluva z 12.04.1976 nebola nikdy registrovaná, pričom § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 29 ods. 1 vyhlášky federálneho ministerstva financií o správe majetku štátu registráciu vyžadoval a štát realizoval výkup pozemkov pre výstavbu škôlky a celkovo vykúpil spolu 8330 m², čo bolo v rozpore s § 7 ods. 2 písm. c/ zákona č. 53/1966 Zb. tak tomu odvolací súd dodáva, že podľa Občianskeho zákonníka účinného ku dňu 12.4.1976 / § 133, § 134 /, sa pri prevodoch nehnuteľného majetku vyžadovala registrácia štátnym notárstvom, pričom k prevodu vlastníckeho práva dochádzalo práve až jeho registráciou. Výnimku tvoril prevod vlastníctva na Čsl. štát, kedy sa registrácia štátnym notárstvom nevyžadovala. V danom prípade, keďže išlo o prevod nehnuteľností do socialistického spoločenského vlastníctva, nebola potrebná ani registrácia zmluvy štátnym notárstvom a odvolací súd dodáva, že pre odplatné nadobúdanie takýchto nehnuteľností nebolo potrebné ani schválenie nadriadeným národným výborom, pričom v posudzovanej veci k schváleniu zmluvy ONV Bratislava - vidiek došlo. Odvolací súd poukazuje nato, že podľa článku II. bod 9 tzv. registračnej smernice, registrácii ani súhlasu okresného národného výboru nepodliehali zmluvy o prevode nehnuteľností do socialistického spoločenského vlastníctva, napr. štátu, družstevných, spoločenských a iných socialistických organizácii a podobne, a to bez ohľadu na druh nehnuteľností a povahu osobného alebo súkromného vlastníckeho vzťahu prevodcu k prevádzanej nehnuteľnosti a nakoľko táto tzv. registračná smernica bola súčasťou právneho poriadku, jej neústavnosť nebola vyslovená, je potrebné z nej vychádzať. Účelom registrácie prevodov nehnuteľností bol v tom čase práve štátny dohľad nad prevodmi nad inými subjektmi a nevyžadoval sa pri prevode do tzv. socialistického spoločenského vlastníctva, ktoré bolo favorizované voči súkromnému vlastníctvu. Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkami odporcov 1./2./, že predmetná zmluva odporuje zák. č. 53/1966 Zb., nakoľko, citovaný zákon sa vzťahoval na odnímanie poľnohospodárskej pôdy na poľnohospodárske a iné účely, a jeho pôsobnosť sa vzťahovala na bezodplatné odnímanie pôdy nepoľnohospodárskymi organizáciami alebo fyzickým osobám, avšak v posudzovanej veci došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe platne uzavretej Kúpnopredajnej zmluvy, podľa v čase jej uzavretia platných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Odvolačný súd taktiež zastáva názor, že Kúpnopredajná zmluva nie je neplatná ani s poukazom na ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka, t.j. z dôvodu jej nezrozumiteľnosti, resp. neurčitosti, nakoľko neurčitosť právneho úkonu je nutné posudzovať z hľadiska, či sa týka tých častí právneho úkonu, bez ktorých nemôže právny úkon ako taký obstáť, keďže prejav je neurčitý vtedy, ak sa neurčitosť nedá odstrániť ani výkladom. Z uvedeného vyplýva, že právny úkon je neurčitý vtedy, ak zrozumiteľne vyjadrený obsah má také vecné nedostatky, že ich nemožno preklenúť ani s použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak z Kúpnopredajnej zmluvy uzavretej dňa 12. 04. 1976 jednoznačne vyplýva, že právna predchodkyňa odporcov 1./2./ (M. P.U., P. I.),

obyvateľka v K. - dopísané C., odpredáva nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v katastrálnom území obce K., keď je zároveň nesporné, že v čase uzavretia tejto zmluvy bola obec C. Č. U. K., takže katastrálne územie, v ktorom sa sporná nehnuteľnosť nachádza bolo označené určito.

K Rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v Senci zo dňa 7.2.2006 Č.j. 198-752/2006/Lu, ktorým bolo rozhodnuté, že odporca 1./ rozhodnutím konštatoval, nespĺňal podmienky pre vydanie majetku, nakoľko nehnuteľnosť nikdy neprešla na štát a ktorým podľa názoru odporcov mal byť súd v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. viazaný, odvolací súd dodáva, že predmetné rozhodnutie nie je takým rozhodnutím správneho orgánu v zmysle § 135 ods. 1,2 O.s.p., ktorým bolo rozhodnuté o vlastníckom práve, ktorým by bol súd viazaný v tom zmysle, že by nemohol riešiť nanovo otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a preto je aj táto obrana odporcov 1./,2./ nedôvodná.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1,2, § 142 ods. 1 O.s.p. s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1, 2 O.s.p. podľa ktorého o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade bol v konaní úspešný navrhovateľ, ktorý počas prvostupňového konania ako aj v písomnom podaní - odvolaníu zo dňa 20.6.2013 cestou svojej právnej zástupkyne podal návrh na priznanie náhrady trov konania, ktoré mali okrem iného spočívať aj v trovách právneho zastúpenia. Tieto trovy právneho zastúpenia ale vo vyššie uvedenej lehote od vyhlásenie rozsudku nevyčísli a preto odvolací súd rozhodol tak, že navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia vo výške vo výške 215,68€ / 2 x 500,-Sk súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia + 500,-Sk súdny poplatok za odvolanie proti uzneseniu o predbežnom opatrení + 2.000,-Sk súdny poplatok za návrh vo veci samej + 99,50€ súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku / ktorú zaviazal odporcov 1./,2./ s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnej zástupkyňi navrhovateľa.

Odporcovia 1./,2./ cestou svojho právneho zástupcu na odvolacom pojednávaní dňa 24.3.2016 žiadali aby odvolací súd pri zmene rozsudku aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania ustanovenie § 150 O.s.p., keďže oni vzniknutú situáciu nespôsobili. Vyššie citované ustanovenie § 150 O.s.p. je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoju účastníkov v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 150 O.s.p. V posudzovanej veci odvolací súd nevhľadol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožnili postup v zmysle citovaného ustanovenia, keď vzhľadom na celkové pomery účastníkov konania a hlavne postoj odporcov 1./,2./ v konaní, ktorí od začiatku konania vlastnícke právo navrhovateľa spochybňovali je aplikácia tohto ustanovenia vylúčená.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.